

BIULETYN

RADY DZIELNICY III MIASTA KRAKOWA

PRĄDNIK CZERWONY / OLSZA / RAKOWICE / WIECZYSTA / WIŚNIOWA / UGOREK / AKACJOWA

wydanie specjalne - grudzień 2020

EGZEMPLARZ BEZPŁATNY

ISSN 1509-1708

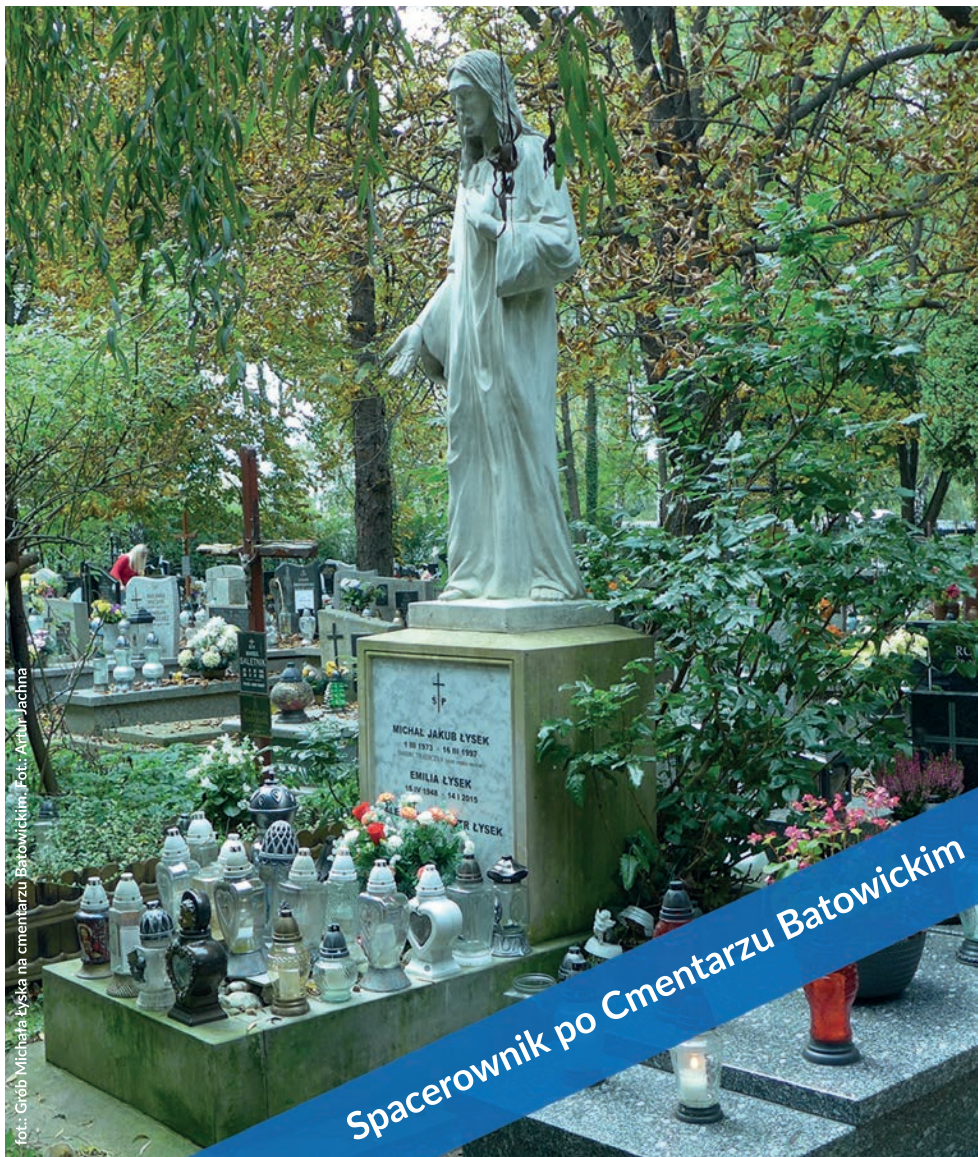

foto: Grób Michała Łyska na cmentarzu Batowickim. Fot.: Anna Jacyna

Spacerownik po Cmentarzu Batowickim

Redakcja „Biuletynu Rady Dzielnicy III Miasta Krakowa”:

Redaktor naczelny: [Piotr Moskała](#)

Redaktor wydania: [Artur Jachna](#) wraz z zespołem: [Mateusz Drożdż](#), [Małgorzata Janiec](#), [Marcin Smolski](#), [Paweł Wójcik](#)

Autor biogramów: [Artur Jachna](#)

Autor zdjęć: [Artur Jachna](#), [Marcin Smolski](#)

Projekt i skład: [Marcin Smolski](#)

Druk: Drukarnia Golden Graf, ul. Biskupińska 21, 30-732 Kraków

Wydawca: Rada Dzielnicy III Prądnik Czerwony, ul. Naczelną 12, 31-421 Kraków

Redakcja: Rada Dzielnicy III Prądnik Czerwony, ul. Naczelną 12, 31-421 Kraków

Teksty w wersji elektronicznej można składać osobiście na nośnikach w siedzibie Rady Dzielnicy III, wysłać na adres Rady: ul. Naczelną 12, 31-421 Kraków lub wysłać pocztą elektroniczną na adres: rada@dzielnica3.krakow.pl.

Redakcja zastrzega sobie prawo do edycji nadesłanych materiałów, zmiany tytułów i dokonywania skrótów. Przystanych lub dostarczonych materiałów Redakcja nie zwraca. Radni Dzielnicy III publikują w „Biuletynie” nieodpłatnie i taką samą formę Redakcja „Biuletynu” może zaproponować innym autorom artykułów lub zdjęć. „Biuletyn - wydanie specjalne” jest gazetą bezpłatną.

ISSN: 1509-1708

Miejsce i data wydania: Kraków, grudzień 2020

Wydanie specjalne: 1/2020

Nakład: 1000 egzemplarzy

BIURO RADY DZIELNICY III PRĄDNIK CZERWONY

Zaprasza w porach przyjęć:

poniedziałki, wtorki, środy i piątki w godz. 10.00 – 13.00

telefon i faks: 12 412 49 13

e-mail: rada@dzielnica3.krakow.pl

www.dzielnica3.krakow.pl

■ Szanowni Państwo,

Cmentarz Batowicki, zwany też cmentarzem Prądnik Czerwony, rozpoczął swoje funkcjonowanie od lipca 1966 r. Był jednym z dwóch cmentarzy założonych po II wojnie światowej w Krakowie, aby obsłużyć szybko rozwijające się miasto. W 1978 r. w pobliżu ul. Reduta wybudowano budynek administracyjny z pomieszczeniem, gdzie powstała kaplica. Jednak już dwie dekady później konieczna stała się kolejna inwestycja, bo cmentarz systematycznie zwiększał swoją powierzchnię. W 1998 r. władze miasta w innej części cmentarza wybudowały kolejny obiekt ceremonialno-administracyjny, aby usprawnić funkcjonowanie służb i pogrzebów. W pobliżu znajdują się pętle autobusowe, aby usprawnić dojazd. Od momentu swojego powstania cmentarz służy coraz większej ilości krakowian jako miejsce wiecznego spoczynku. Cmentarz liczy obecnie ponad 41 ha i każdego roku odbywa się na nim ok. 1600 nowych pochówków.

■ Tytułem wstępu

Listopad jest w polskiej tradycji uznawany za okres zadumy nad przemijaniem. Powszechna jest tradycja strojenia płyt nagrobnych kwiatami w ciepłych kolorach jesieni. Poza uroczystościami Wszystkich Świętych oraz wypominkami rozmaite instytucje i społeczności organizują swe Zaduszki. Niekiedy ukazują się drukiem lub w wersji elektronicznej okolicznościowe wydawnictwa wspomnieniowe. Najmocniej wszystkie te rytuały wrosły w tradycje wspaniałych, znanych powszechnie cmentarzy: Rakowickiego, Podgórskiego, czy też Salwatorskiego. Wraz z dynamicznym rozwojem Krakowa po II wojnie światowej w jego granicach znalazło się szereg cmentarzy parafialnych (m.in. Prądnik Czerwony). Po-

Oprócz zwykłych mieszkańców Krakowa leżą tu także osoby, o których warto pamiętać. Są to osoby zasłużone dla naszego miasta i kraju, osoby o ciekawych życiorysach i często powszechnie znane współczesnym krakowianom. Są wśród nich artyści, naukowcy, żołnierze, sportowcy, osoby rozwijające krakowską edukację, rzemiosło, czy przemysł, osoby walczące o niepodległość i demokrację, rozwijające naukę i kulturę, pielęgnujące zdrowie i zajmujące się codziennym funkcjonowaniem miasta. Oddając w Państwa ręce tę naszą publikację, zapraszam do lektury i do wirtualnego spaceru po cmentarzu leżącym w Dzielnicy III Prądnik Czerwony oraz do chwili zadumy nad ludzkimi kolejami losu osób, które w tym wy-dawnictwie Państwu przedstawiamy.

Z poważaniem,

Piotr Moskała

**Przewodniczący Rady i Zarządu
Dzielnicy III Prądnik Czerwony**

wstały także nowe komunalne. Największym z nich jest cmentarz Batowicki, na którego polaciach wciąż przybywa mogił osób zmarłych. W większości miejsce wiecznego spoczynku znaleźli tu Krakowianie w pierwszym lub drugim dopiero pokoleniu, przybyli do stolicy Małopolski w poszukiwaniu lepszego życia, po naukę i pracę. Jak wiele ukrytych tutaj historii składających się na współczesny obraz naszego miasta!

Jako historyk doszedłem do wniosku, iż warto wydobyć z tychże opowieści o osobach obraz tego, co było dla tychże ludzi istotne, a co warte jest zapisania, by stało się tematem refleksji dla przyszłych pokoleń.

Artur Jachna

■ Krystyna Aleksandrowicz (1918-2008)

■ Kwaterna B-XXXII, rząd II, miejsce 2

Krystyna Aleksandrowicz wraz z siostrą pomagały ukrywającemu się przed władzami

okupacyjnymi oficerowi Wojska Polskiego. Ten zabroniony przez Niemców czyn stał się bezpośrednią przyczyną aresztowania młodych Krakowianek w 1940 r. Osadzono je w kobiecym oddziale więzienia na ul. Montelupich, znajdującym się w budynku Zakładu im. L. i A. Helclów w Krakowie (obecnie DPS). Krystyna Aleksandrowicz trafiła następnie do obozu koncentracyjnego Auschwitz. Udało się jej jednak odzyskać wolność i podjąć działania nieodległościowe w szeregach AK. Krystyna Aleksandrowicz odznaczona została Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

■ Mieczysław Artymiak (1920-1989)

■ Kwaterna XCII, rząd 2, miejsce 17

Zmarły był mgr praw, z zawodu radcą prawnym a także byłym wiceprokuratorem wojewódzkim. Mieczysław Artymiak był też długoletnim pracownikiem Spółdzielni Inwalidów im. „Manifestu Lipcowego” w Krakowie. Instytucja ta funkcjonowała w latach 1951-1977, a jej siedziba znajdowała się przy ul. Zwierzynieckiej.

■ Józef Babuła (1924-2004)

■ Kwaterna CLI, rząd II, miejsce 3

W okresie II wojny światowej był żołnierzem Związku Walki Zbrojnej i Batalionów Chłopskich w oddziale „Jędrusie”. Józef Babuła używał w działalności konspiracyjnej pseudonimu

„Bratek”. Za swoje dokonania kombatant odznaczony został m.in.: Krzyżem Partyzanckim, Krzyżem Batalionów Chłopskich oraz Medalem Zwycięstwa i Wolności.

■ Walenty Badyłak (1904-1980)

■ Kwaterna XIV, rząd 1, miejsce 12

W okresie międzywojennym pracował on jako czeladnik piekarski i angażował się w strajkową działalność socjalistyczną. 21 marca 1980 r. w godzinach porannych, 76-letni wtedy Walenty Badyłak przykuł się do studzienki na krakowskim Rynku Głównym, zlokalizowanej blisko wylotu ulicy Sławkowskiej. Następnie desperat oblał się benzyną i podpalił, w wyniku czego zmarł. Na piersiach miał umieszczoną

tabliczkę z wyrazami dezaprobaty wobec polityki władz partyjnych. Jego dramatyczny czyn był protestem przeciwko działaniom władzy komunistycznej, szczególnie zaś kłamstwom

szerzonym w sprawie zbrodni katyńskiej, a także działań zmierzających do demoralizacji młodzieży i niszczenia rzemiosła. Ówczesna propaganda starała się przedstawiać zmarłego jako osobę niepoczytalną. Coroczne spotkania społeczności niepodległościowej Krakowa przy studzience połączone są z uroczystymi przemówieniami i oddaniem czci zmarłemu. Hołdy te są znakiem pamięci o czynie, którego wymowę komuniści próbowali wymazać ze społecznej tożsamości.

Jerzy Bala (1926-2008)

Kwatera H-CLXII, miejsce 6

Krakowianin z pochodzenia Jerzy Bala po ukończeniu w 1940 r. szkoły powszechnej podjął naukę zawodu w szkole handlowej, a w wieku 16 lat rozpoczął pracę zawodową w największej w tamtych czasach firmie w mieście – tj. w zakładach Zieleniewskiego. W tym też okresie rozpoczął on podziemną walkę z niemieckim okupantem, wstępując w szeregi AK. Pod pseudonimem „Nurkowiec” był żołnierzem XIV Kompanii słynnego krakowskiego Zgrupowania AK kryptonim „Żelbet”. Młodzieniec ukończył kurs podofi-

cerski i ćwiczył się w strzelaniu. „Nurkowiec” uczestniczył w akcjach wywiadu wojskowego i propagandowych, a także w rozbrajaniu Niemców i kolportażu prasy podziemnej. Od końca marca do połowy maja 1945 r. – podobnie jak wielu jego kolegów AK-owców – Jerzy Bala trafił do ubeckiego więzienia. W okresie powojennym skupił się na pracy zawodowej i uzupełnieniu wykształcenia. Jerzy Bala był

zatrudniony m.in. w Centrum Naukowo – Produkcyjnym Mikroelektroniki Hybrydowej i Rezystorów Zakładu Badawczo – Rozwojowego Urządzeń Technologicznych i Elektronicznych Podzespołów w Krakowie.

Kamila Białek (1916-2008)

Kwatera B-XXXII, rząd III, miejsce 3

Kamila Białek używając pseudonimu „Małgorzata” służyła w Armii Krajowej jako łączniczka. Została za swoją działalność okupacyjną odznaczona Krzyżem AK.

■ Stanisław Boruń (1938-1989)

■ Kwatera G-LXXXIV, rząd 4, miejsce 8

Stanisław Boruń był dr inż., długoletnim, zasłużonym pracownikiem naukowo-dydaktycznym Instytutu Matematyki Politechniki Krakowskiej im. Tadeusza Kościuszki. W 1976 r. na Wydziale Inżynierii Środowiska i Energetyki tejże krakowskiej Uczelni obronił pracę doktorską. Dysertacja zatytułowana była: „Odtworzenie wnętrza otworów geologiczno-inżynierskich na podstawie rzutu dwuśrodkowego na powierzchnię walca obrotowego”, a przygotowana została pod kierunkiem prof. dr hab. inż. Zbigniewa Pałasińskiego. Poza pracą badawczą Stanisław Boruń był cenionym dydaktykiem i wytrawnym wychowawcą młodzieży, odznaczonym Honorową Odznaką Politechniki Krakowskiej. W prasowym nekrologu, zamieszczonym przez współpracowników

Stanisława Borunia, znalazły się następujące słowa: „W zmarłym utraciliśmy szlachetnego i skromnego człowieka oraz nieodżałowanego Kolegę”.

■ Juliusz Brniak (1922-2005)

■ Kwatera Mur A, segment 2, miejsce 25/II

Pochodzący z okolic Dębicy Juliusz Brniak jako ochotnik wziął udział w wojnie obronnej 1939 r., a następnie zaangażował się w działalność konspiracyjną w Związku Walki Zbrojnej

(późniejsza AK). Niestety, po kilku miesiącach został aresztowany. Po brutalnym śledztwie w więzieniach rzeszowskim i tarnowskim osiemnastolatek został osadzony w obozie koncentracyjnym Sachsenhausen - nr obozowy 28 900, gdzie pracował przy produkcji amunicji. Juliusz Brniak był także ofiarą niemieckich eksperymentów medycznych. Młody więzień przetrwał nie tylko cztery pełne lata wojny w ekstremalnych warunkach obozowych, ale także – ponurej sławy – tzw. marsz śmierci, w którym był pędzony przez nazistowskich oprawców na zachód, aby powitać koniec wojny i wyzwolenie już w innym obozie, znajdującym się w głębi Niemiec. Po wojnie Juliusz Brniak osiadł w Krakowie, gdzie zdobył wykształcenie prawnicze. Niejednokrotnie wykorzystywał je w działaniach społecznych, pomagając byłym więźniom oraz osobom niepełnosprawnym. Był m.in. honorowym prezesem Związku Byłych Więźniów Politycznych Sachsenhausen i Dachau oraz prezesem Fundacji im. św. Brata Alberta w Radwanowicach pod Krakowem, którą wspierał także material-

nie. Juliusz Brniak za swoją działalność został odznaczony m.in.: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Oświęcimskim i Medalem św. Brata Alberta.

■ Danuta Brzozowska-Jopek (1924-2005)

■ Kwatery XVII, rząd 11, miejsce 15

Pochodząca z Warszawy Danuta Brzozowska w okresie konspiracyjnej działalności niepodległościowej czasów II wojny światowej używała pseudonimu „Teresa”. Jako łączniczka w stopniu strzelca, wzięła czynny udział w Powstaniu Warszawskim. Przeszła szlak bojowy na Starym Mieście w szeregach 11. Kompanii I Batalionu Wojskowej Służby Ochrony Powstania „Dzik”, podległemu zgrupowaniu „Róg” w ramach Grupy Północ Armii Krajowej. Danuta Brzozowska-Jopek (drugie nazwisko

po mężu Antonim) była zatrudniona w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie. W latach 60. XX w. prowadziła działalność dydaktyczną jako starsza wykładowczyni w Katedrze Historii Literatury Polskiej. Jako badaczka literatury zajmowała się ona pisarstwem Artura Gruszeckiego (1852-1929), zapomnianego obecnie literata, krytyka i dziennikarza.

■ Andrzej Ciesielski (1947-2013)

■ Kwatery XX, rząd południowy, miejsce 2

Andrzej Ciesielski urodził się w Żmigrodzie, a w Poznaniu ukończył szkoły średnie: LO i muzyczną. W marcu 1968 r. został relegowany z Uniwersytetu Adama Mickiewicza za działalność antykomunistyczną, z „wilczym biletem” – zakazem studiowania na 5 lat, a także powołany do odbycia zasadniczej służby wojskowej. Osiadł w Krakowie, występował w krakowskich klubach jazzowych. W latach 80. XX w. Andrzej Ciesielski działał w NSZZ „Solidarność”, m.in. w Sekcji Informacji Zarządu Regionu „Małopolska”. Internowany został 13 grudnia 1981 r., następnie więziony za przekonania polityczne w Nowym Wiśniczu, a później w Rzeszowie. Po uwolnieniu w 1982 r. Andrzej Ciesielski dostarczał konieczny sprzęt i materiały poligraficzne dla podziemnych struktur „Solidarności”. Od 1989 r. rozpoczął w pełni jawną aktywność polityczną, poprzez kolejno: krakowski Komitet Obywatelski i obsługę „historycznych” wyborów 4 czerwca 1989 r.,

następnie zaś Ruch Obywatelski Akcja Demokratyczna, Unię Demokratyczną i Unię Wolności. Na przełomie XX i XXI w. Andrzej Ciesielski był członkiem Rady Dzielnicy III Prądnik Czerwony w Krakowie, przewodnicząc Komisji ds. Budownictwa i Inwestycji, a także Komisji Spraw Społecznych oraz Komunikacji z Mieszkańcami i Instytucjami.

■ Henryk Cincio (1928-2005)

■ Kwaterna A4, rząd 1, miejsce 9

Henryk Cincio pochodził z Kresów Południowo-Wschodnich II Rzeczypospolitej. W okresie niemieckiej okupacji tych terenów działał w konspiracji wojskowej. Pod pseudonimem „Czaplic” dosłużył się stopnia podporucznika w AK Okręgu Stanisławów. W okresie powojennym osiadł on w Krakowie, gdzie ukończył studia i jako inżynier pracował w Biurze Projektów Budownictwa Komunalnego. Henryk Cincio w ostatnich latach życia był członkiem działającego w Krakowie Zarządu Ogólnopolskiego Okręgu Żołnierzy Armii Krajowej

Obszaru Lwowskiego im. „Orląt Lwowskich”. Kombatant był odznaczony m.in. Krzyżem Partyzanckim.

■ Roman Gawłowski (1948-2009)

■ Kwaterna CCLX, rząd północny, miejsce 8

Roman Gawłowski był pięściarzem, zwycięzcą zawodów regionalnych i krajowych. Jego największym sukcesem sportowym był udział w 38. Mistrzostwach Polski w Boksie Mężczyzn, które odbyły się w październiku 1967r. w Łodzi. Roman Gawłowski reprezentował Klub Sportowy Hutnik Kraków Nowa Huta w kategorii wagowej papierowej (do 48 kg). Przegrał z późniejszym mistrzem Marianem Fieske z Olimpii Poznań i ostatecznie zadowo-

lić się musiał brązowym medalem. W latach 1970-1975 bokser odbywał walki sportowe w barwach Wisły Kraków.

■ Czesław German (1924-2019)

■ Kwaterna XX, rząd południowy, miejsce 5

Czesław German przyszedł na świat w Krajinie na Kielecczyźnie w rodzinie nauczycielskiej. Młodość spędził w Zagnańsku i Kielcach, gdzie w Gimnazjum im. J. Śniadeckiego uzyskał tzw. „małą maturę”. W okresie okupacji niemieckiej włączył się w zbrojną konspirację ruchu narodowego. W 1943 r. został zaprzysiężony jako żołnierz Narodowych Sił Zbrojnych. Od marca 1944 r., używając pseudonimu „Cygan”, służył w oddziałach partyzanckich NSZ operujących na ziemi świętokrzyskiej. Wraz ze swoim 204. Pułkiem Piechoty Ziemi Kieleckiej NSZ ówczesny kapral „Cygan” wszedł w sierpniu 1944 r. w skład Brygady Świętokrzyskiej NSZ. W szeregach tej szeroko opisaney w literaturze przedmiotu formacji wojskowej Czesław German wziął udział w wyzwoleniu niemieckiego obozu koncentracyjnego dla kobiet w Holiszowie, znajdującym się pod Pilzнем w Czechach. Polacy uwolnili tam ok. 700 więźniarek różnej narodowości, m.in. polskiej i żydowskiej, do niewoli biorąc ok. 200 esesmanów i 15 strażniczek. „Cygan” osobiście brał udział w otwieraniu bramy obozowej. W latach 1945-1947

sierżant pchor. Czesław German wchodził służbowo w skład II Korpusu Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie, a następnie wrócił do Polski. Początkowo mieszkał w Kielcach, ale po zdaniu matury podjął studia na krakowskiej Akademii Handlowej. Przez wiele lat Cze-

staw German był pracownikiem krakowskiego przedsiębiorstwa „Opakomet”, a po zmianach politycznych 1989 r. włączył się w niepodległościową działalność kombatancką.

■ Halina Glińska (1924-2002)

■ Kwaterna B-XXXII, rząd V, miejsce 2

Związana zawodowo z krakowską Akademią Medyczną – obecnie Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego, Halina Glińska była lekarką zaliczaną do grona pionierów polskiej onkologii. Zorganizowała i przez lata kierowała pierwszą kliniką tej specjalności w województwie.

■ Jerzy Gołębiowski (1943-2010)

■ Kwaterna CCCI, rząd 1, miejsce 9

Jerzy Gołębiowski pochodził z Kielc, ale od lat 60. XX w. swoje życie związał z Krakowem. Przybył tutaj na studia historyczne. Studiował, a następnie do końca życia pracował w Wyższej Szkole Pedagogicznej (obecnie Uniwersytet Pedagogiczny). Historyk przeszedł przez wszystkie stopnie akademickiego wtajemniczenia, osiągając status profesora zwyczajnego nauk humanistycznych. Jerzy Gołębiowski był wybitnym znawcą dziejów gospodarki II Rzeczypospolitej, badaczem Centralnego Okręgu Przemysłowego, a także przemian cywilizacyjnych Małopolski w XIX i XX w. Pozostawił po sobie szereg publikacji oraz blisko trzystu absolwentów seminarium naukowego, w tym czterech doktorów historii. Szczególnie

polecić warto następujące książki tego historyka: „Sektor państwowy w gospodarce Polski międzywojennej” oraz „Przemysł wojenny w Polsce 1918–1939”.

■ Jan Gorycki (1928-1999)

■ Kwaterna III, rząd 2, miejsce 13

Pochodzący z Woli Batorskiej Jan Gorycki większość swojego życia związał z Krakowem. Warta upamiętnienia jest jego działalność niepodległościowa, gdy w latach 1943-1945 walczył w konspiracji używając pseudonimu

„Orlik”. Był żołnierzem Armii Krajowej w Obwodzie Bochnia, a ułatwieniem był dla niego ówczesny status ucznia szkoły rolniczej. „Orlik” jako łącznik dostarczał meldunki, prasę

konspiracyjną a także broń krótką i amunicję do punktów kontaktowych. W 1945 r. Jan Gorycki krótko działał również w WiN. Wskutek zagrożenia represjami zmuszony był jednak do opuszczenia rodzinnych stron. Przez kilka lat Jan Gorycki przebywał we Wrocławiu, gdzie kształcił się i pracował w gazownictwie. Po powrocie do Małopolski osiedlił się w Krakowie, a zatrudniony był m.in. na Akademii Górniczo-Hutniczej oraz w przedsiębiorstwie „Geoprojekt”.

■ **Halina Grzmił-Tylutki (1954-2015)**

■ **Kwaterna CCCVIII**

rząd północny, miejsce 3

Filolożka romańska związana była z Uniwersytetem Jagiellońskim, a także miejscową Wyższą Szkołą Pedagogiczną (obecnie Uniwersytet Pedagogiczny). Halina Grzmił-Tylutki jako naukowczyni specjalizowała się semantyce, teorii gatunków, a także badała związki pomiędzy językoznawstwem a metodyką i dydaktyką języka francuskiego.

■ **Stanisław Hajto (1933-1989)**

■ **Kwaterna G-LXXXIV, rząd 3, miejsce 2**

Stanisław Hajto pracował w Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego „PZL – Kraków”. Przedsiębiorstwo to zajmowało się m.in. produkcją komponentów lotniczych i układów chłodzenia dla różnych gałęzi przemysłu. Założone zostało w Krakowie w 1951 r., a od 2006 r. spółka ta weszła w skład niezależnej grupy kapitałowej, koncentrującej swoją działalność na rynkach: lotniczym, gazowniczym, motoryzacyjnym, a także odnawialnych źródeł energii. Stanisław Hajto był współorganizatorem NSZZ „Solidarność” w WSK „PZL-Kraków” w 1980 r. oraz jawnych struktur Związku w sierpniu 1988 r. Znalazł się wśród delegatów środowi-

ska małopolskich robotników na uroczystości pogrzebowe ks. Jerzego Popiełuszki 3 listopada 1984 r. i manifestacyjny pogrzeb majora Jana Piwnika pseudonim „Ponury” 12 czerwca 1988 r. Walczył niezłomnie o legalizację „So-

lidarności”, u kresu życia doczekał spełnienia swych solidarnościowych pragnień oraz nadziei. Za swoją długoletnią pracę w zakładzie Stanisław Hajto odznaczony został m.in. Brązowym Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju” oraz złotą odznaką „Zasłużony Pracownik WSK PZL-Kraków”.

■ Jerzy Jedliński (1925-2004)

■ Kwaterna mur B

segment 1, miejsce 27/III

Związany zawodowo z krakowską Akademią Medyczną obecnie (Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego), był on neurologiem badającym choroby naczyniowe

w mózgu, a szczególnie przypadki jego udaru. Docent Jerzy Jedliński był m.in. prorektorem do spraw klinicznych AM, dyrektorem Instytutu Neurologii, wojewódzkim specjalistą do spraw neurologii, a także jednym z ekspertów współprowadzących Przychodnię Sportowo-Lekarską w Krakowie.

■ Stanisław Kopeć (1923-2016)

■ Kwaterna XI, rząd 10, miejsce 9

Stanisław Kopeć pochodził z Wójweczki, niewielkiej wsi w świętokrzyskiej gminie Pacanów. W okresie okupacji niemieckiej walczył w szeregach Batalionów Chłopskich. Po wojnie przeniósł się do Krakowa, z którym zwią-

zał swoje dalsze losy. Z zawodu Stanisław Kopeć był chemikiem, absolwentem krakowskiej Akademii Górniczo-Hutniczej. Pracował w Elektrociepłowni Kraków-Łęg. To właśnie on, w grudniu 1981 r., w ramach protestu wobec wprowadzenia w Polsce stanu wojennego przez komunistyczne władze, zawiesił flagę zdelegalizowanej „Solidarności” na jednym

z kominów elektrociepłowni. Stanisław Kopeć znany był szeroko w środowiskach miłośników gór nie tylko Krakowa i Małopolski. Przez lata aktywnie działał jako turysta, alpinista, grotolaz, a także przewodnik tatrzański. Należał do Klubu Wysokogórskiego Kraków. Odbywał wyprawy krajowe i zagraniczne, odnosząc liczne sukcesy.

■ Rudolf Książek (1914-1989)

■ Kwaterna B-XXXII, rząd 3, miejsce 7

Zmarły był lekarzem medycyny, chirurgiem. W okresie międzywojennym ukończył Wydział Lekarski Uniwersytetu im. Jana Kazimierza we Lwowie. Był czynny zawodowo od 1939 r. „do ostatniej niemal chwili”.

■ Zygmunta Kural ps. „Orlik” (1933 - 2009)

■ Kwaterna CCXX, rząd 1, miejsce 10

Zygmunt Kural był harcerzem oraz drużynowym konspiracyjnych „Zielonych Brygad”. Był aresztowany w 1951 r., a później więziony w więzieniach na Placu Inwalidów i ul. Montelupich. Skazany wyrokiem sądu wojskowego na 9 lat więzienia znalazł się w Centralnym Obozie Pracy w Jaworznie, gdzie był współzałożycielem tajnej organizacji „Wolność”. Więziono Go również w Tarnowie i kamieniołomach Strzelec Opolskich. Na mocy amnestii został zwolniony w maju 1956 r. W październiku 1956 był współzałożycielem Akademickiej

Instruktorskiej Drużyny ZHP im. gen. Józefa Bema przy UJ i współorganizatorem słynnego wiecu w Collegium Novum UJ 4 grudnia 1956 r. To on otwierał ten wiec. Pełnił funkcje instruktorskie na obozach Drużyny ZHP im. J. Bema i 41. KDH przy krakowskim Państwowym Liceum Sztuk Plastycznych. Uczestniczył w pierwszych harcerskich akcjach letnich w Bieszczadach. Był współorganizatorem i uczestnikiem pierwszej po wojnie honoro-

wej harcerskiej warty przy Grobie Nieznanego Żołnierza w rocznicę wybuchu powstania warszawskiego - 1 sierpnia 1957 roku, a później inicjatorem i uczestnikiem wielu społecznych poczynań jako sekretarz, a następnie przewodniczący Komitetu Budowy Pomnika „Tym co stawiali opór 1944-1956”. Był członkiem Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość” Obszaru Południowego w Krakowie, autorem znaku graficznego Krzyża „WiN”. Zmarł 7 czerwca 2009 roku w wieku 76 lat.

■ Ryszarda Łukasika (1939-1989)

■ Kwaterna G-LXXXIV, rząd 1, miejsce 9

Ryszard Łukasik był cenionym fachowcem i długoletnim pracownikiem w krakowskiej Wytwórni Galanterii Metalowej „Metaloplast”. W firmie wykonywano metalowe komponenty niezbędne do produkcji w wielu branżach, m.in.: obuwniczej, odzieżowej, kaletniczej,

motoryzacyjnej, elektronicznej, wydawniczej i poligraficznej. To przedsiębiorstwo państwowe mieściło się przy ul. Rydlówka, obecnie zlikwidowane. Jego tradycje kontynuuje spółka z o.o. zlokalizowana w podkrakowskich Sułkowicach.

■ Michała Jakuba Łyseka (1973-1997)

■ Kwaterna A4, rząd 16, miejsce 24

Michał Łysek już w szkole podstawowej wy-

kazywał wybitne uzdolnienia matematyczne. Jako student matematyki Uniwersytetu Jagiellońskiego otrzymywał stypendium ministerialne i odbył staż na Uniwersytecie Oksfordzkim. Michał Łysek zajmował się badawczo teorią chaosu, ale znajdował czas na liczne zainteresowania kulturalne oraz na rowerowe podróże. Mieszkał z rodzicami na krakowskich Łagiewnikach i w tej okolicy 14 marca 1997 r. doszło do tragicznego zdarzenia. Michał Łysek stał się przypadkową ofiarą dwóch nieletnich bandytów, po pobiciu żył jeszcze dwa dni.

Zgodnie z wolą zmarłego i rodziny, jego organy wewnętrzne przekazano do przeszczepu. Niecałe dwa tygodnie później Senat Uniwersytetu Jagiellońskiego ustanowił, przyznawane odtąd corocznie, stypendium jego imienia dla najlepszego młodego matematyka na tej uczelni. Tragiczna sprawa zabójstwa Michała Łyska odbiła się głośnym echem nie tylko w Krakowie, a nawet posłużyła za kanwę filmu dokumentalnego, który stał się istotnym głosem w krajowej dyskusji na temat przemocy.

■ **Bogdan Łyszkiewicz (1964-2000)**

■ **Kwaterna CCXVIII, rząd północny, miejsce 4**

Tragicznie zmarły Bogdan Łyszkiewicz był jednym z najbardziej znanych muzyków rockowych pochodzących z Krakowa. Przez wię-

skość życia mieszkał na jednym z nowohuckich osiedli, a na innym jednej z ulic nadano jego imię. Bogdan Łyszkiewicz zasłynął przede wszystkim jako autor i wykonawca przebojów, jako wokalista i gitarzysta, a zarazem lider zespołu Chłopcy z Placu Broni. Próby, podobnie jak szereg występów grupy, miały miejsce

w Nowohuckim Centrum Kultury. Teksty Bogdana Łyszkiewicza odwoływały się głównie do sfery uczuciowej w ludzkim doświadczeniu, a muzyka swoje inspiracje czerpała z twórczości amerykańskich i brytyjskich pionierów rocka lat 60. XX w. Czynniki te stanowiły o wyraźnej odrębności Chłopców z Placu Broni na tle ówczesnej sceny muzyki popularnej w Polsce, a niewątpliwa wrażliwość muzyczna Bogdana Łyszkiewicza odcisnęła na przebojach zespołu charakterystyczne piętno, dzięki któremu trudno je pomylić z innymi utworami z lat 80. i 90. ubiegłego wieku, tak chętnie przypomnianymi przez rozgłośnie radiowe.

■ **Wacław Marmon (1944-2000)**

■ **Kwaterna CX, rząd 2, miejsce 1**

Wacław Marmon pochodził z Nowego Sącza, ale dzieciństwo spędził w Krynicy. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego w Nowym Sączu i Studium Nauczycielskiego w Gliwicach podjął studia historyczne w krakowskiej Wyższej Szkole Pedagogicznej. Po okresie pracy

bibliotekarskiej i jako nauczyciel w Gliwicach Waław Marmon powrócił do Krakowa, aby kontynuować kształcenie. Pod opieką słynnego dydaktyka historii profesora Tadeusza Słowikowskiego przygotował rozprawę doktorską i podjął pracę na uczelni. Zainteresowa-

nia badawcze Waław Marmona stopniowo ewaluowały: od prac na temat znaczenia map w kształceniu historycznym, poprzez badania historii edukacji, aż po studia nad historią historiografii i środowisk naukowych XIX i XX w. Waław Marmon uzyskał habilitację i tytuł profesora WSP w Krakowie. Pozostawił po sobie bardzo interesującą publikację: „Krakowskie środowisko historyczne w latach 1918-1939”, Wydawnictwo Naukowe WSP, Kraków 1995.

■ Jacek Moszyński (1943-1989)

■ Kwatera G-LXXXIV, rząd 5, miejsce 12

Inż. Jacek Moszyński zmarł przedwcześnie w wieku zaledwie 46 lat. Przez szereg lat pracował w Przedsiębiorstwie Budowy Obiektów Użyteczności Publicznej „Budopol-Kraków”. W jednym z gazetowych nekrologów zaznaczono, że zmarły był: „ceniony za swoją fachowość, pracowitość i koleżeńskość”. Firma ta powstała w 1945 r. jako Państwowe Zjednoczenie Przedsiębiorstw Budowlanych Kraków, wielokrotnie zmieniało nazwy i struktu-

rę. Obecnie jako Budopol Sp. z o.o. należy do grona czołowych krakowskich deweloperów, specjalizując się w inwestycjach mieszkani-

wych. Z innego wspomnienia pośmiertnego opublikowanego w prasie z 1989 r. dowiedzieć się możemy, iż Jacek Moszyński był ordynowanym starszym Zboru Adwentystów Dnia Siódmego w Krakowie, a także iż zasiadał jako członek w Radzie Diecezji Południowej Kościoła Adwentystycznego w Polsce.

■ Krystyna Nizioł (1923-2013)

■ Kwatera A5D, rząd 1, miejsce 26

Krystyna Nizioł była córką zawodowego wojskowego Józefa Skwarnickiego i Teodozji z Barańskich. Urodzona w Suwałkach, jednak przeprowadzała się wraz z rodziną ze względu na służbę wojskową ojca. W latach trzydziestych mocno zaangażowała się w działalność

harcerską. Wiadomo, iż od 1943 r. włączyła się w antyniemiecką konspirację. Używając pseudonimu „Renata” brała udział w Powstaniu Warszawskim. Krystyna Skwarnicka była łączniczką w sztabie Pułku „Basztą” Komendy Głównej Armii Krajowej. Operowała na Mokotowie, a po zakończeniu walk powstańczych wyszła z miasta wraz z ludnością cywilną. Następnie – podobnie jak wiele jej koleżanek i kolegów z powstania – Krystyna Skwarnicka była więziona w obozach koncentracyjnych. Przeszła przez piekło Auschwitz, Ravensbrück i Buchenwaldu. Nazwisko Nizioł przyjęła po mężu. Jej bratem był Marek Skwarnicki (1930-2013), poeta, publicysta i redaktor „Tygodnika Powszechnego”, jeden z przyjaciół ks. kardynała Karola Wojtyły – późniejszego Ojca Świętego Jana Pawła II.

■ **Stanisław Palczewski (1935-2014)**

■ **Kwatera E-LXII, rząd 3, miejsce 16**

Urodzony 21 czerwca 1935 roku w Jordanie był w latach 1948-1952 uczniem III Liceum Ogólnokształcącego im. Króla Jana Sobieskiego w Krakowie, z którego wydalono go z powodów politycznych, maturę zdał więc w V LO im. Augusta Witkowskiego. Był harcerzem (1946-1948), szefem sztabu Związku Walczącej Młodzieży Polskiej w latach 1950-1952, kolportował antykomunistyczne ulotki, zrywał czerwone flagi, wykonywał napisy na murach, planował zamachy na milicjantów. Za tę działalność spędził 7 lat w obozie dla młodocianych więźniów politycznych w Jaworznie. Po opuszczeniu miejsca odosobnienia nie zaprzestał politycznej aktywności, będąc między innymi rzecznikiem Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela w Krakowie, kolporterem wydawnictw niezależnych, współredaktorem „Opinii Krakowskiej”, organizatorem demonstracji pa-

triotycznych. 1 września 1979 roku znalazł się w gronie współzałożycieli Konfederacji Polski Niepodległej, będąc m.in. członkiem jej Rady Politycznej i szefem Obszaru II w Krakowie. Był też członkiem „Solidarności”. 13 grudnia 1981 roku internowany, 20 lipca 1982 roku zwolniony i przeniesiony na gorsze stanowisko pracy. W 1987 r. był uczestnikiem Ogólnopolskiego Kongresu KPN w Krakowie. Wielokrotnie zatrzymywano go i przesłuchiowano. Do 9 października 1984 roku był rozpracowywany przez Wydział III Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Krakowie w ramach Sprawy Operacyjnego Rozpoznania „Gniazdo”. Od 1994 roku był prezesem Krakowskiego Oddziału Związku Młodocianych Więźniów Politycznych lat 1944-1956 „Jaworzniacy”, członkiem Wojewódzkiej Rady Kombatanatów i Osób Represjonowanych, od 1996 roku sekretarzem Porozumienia Organizacji Kombatanckich i Niepodległościowych w Krakowie, a także współzałożycielem Związku Konfederatów Polski Niepodległej 1979-1989. Za wierną służbę niepodległej Rzeczypospolitej odznaczono go m.in. Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość” oraz Krzyżem Niezłomnych. Stanisław Palczewski był człowiekiem niezwykle skromnym, szczerze oddanym najwyższemu ideałom, zawsze chętnym do pomocy bliźnim.

■ **Ryszard Pado (1937-2020)**

■ **Kwatera CCLXXVII, rząd 13, miejsce 2**

Związany zawodowo z Uniwersytetem Pedagogicznym w Krakowie, gdzie pracował od 1960 do 2010 r., osiągając tytuł profesora. Stypendysta Programu Fullbrighta w USA, autor licznych prac naukowych, wykładowca, twórca Zakładu Mikrobiologii w Instytucie

Biologii, członek Senatu uczelni, prorektor w latach 1990-1993. W latach 1992-1994 został wybrany pierwszym Przewodniczącym Rady i Zarządu Dzielnicy III Prądnik Czerwony. Prowadząc prace Rady w czasie pierwszej kadencji, położył spore zasługi w wytyczeniu przyszłych kierunków działań. Za swoją

pracę zawodową i społeczną otrzymał wiele odznaczeń, w tym: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznakę Zasługi dla Ziemi Krakowskiej, Złotą Odznakę za Pracę dla Miasta Krakowa, Medal XX-lecia Rad Dzielnic.

■ Stanisław Ptak (1921-1994)

■ Kwatera CCXVII, rząd 6, miejsce 4

Życiorys Stanisława Ptaka porównać można do modelowej biografii jego generacji – „pokolenia Kolumbów”. Wybuch wojny i niemiecka okupacja pokrzyżowały ambitne plany maturzysty z Liceum im. B. Nowodworskiego w Krakowie. Zamiast studiować wymarzoną architekturę, skupił się na działalności podziemnej. W Armii Krajowej należał do znanego krakowskiego Zgrupowania „Żelbet”. Jako „Agar” uczestniczył w wykonywaniu wyroków śmierci na zdrajcach narodu polskiego i niemieckich oprawcach. Walczył też w partyzancie operując na terenie obwodu AK Myślenice

„Murawa”. Po rozwiązaniu AK Stanisław Ptak nie zaniechał działalności konspiracyjnej. Dowodził jednostką dywersyjną w szeregach Ligi Walki z Bolszewizmem, gdzie posługiwał się pseudonimem „Kruk”. Równolegle podjął studia prawnicze na Uniwersytecie Jagiellońskim, przerwane przez aresztowanie pod koniec 1946 r. Władze komunistyczne za działalność antykomunistyczną skazały Stanisława Ptaka na karę śmierci. Wyroku nie wykonano, ponieważ wskutek amnestii z 1947 r. zamieniono go na więzienie, które Stanisław Ptak opuścił – jak wielu jego kolegów z antykomunistycznych organizacji – w 1956 r. Po torturach Rawicza i Wroniek trudności życia codziennego w Polsce czasów Władysława Gomułki zapewne nie były przerażające. Oczywiście, ze względów politycznych Stanisławowi Ptakowi nie raz mogło być trudniej niż przeciętnemu obywatelowi PRL. Pomimo przeciwności losu ten

były więzień komunizmu ułożył sobie życie po powrocie do rodzinnego Krakowa. Pracował m.in. w Hucie im. Lenina oraz w Krakowskiej Fabryce Kabli (obecnie Telefonika Kabel S.A.).

■ Adam Rąpalski (1944-2019)

■ Kwatera XII, rząd 1, miejsce 17

Rzadko zdarza się, aby artysta plastyk stanął na czele instytucji muzealnej o profilu wyrażeniu historycznym. Adam Rąpalski, który jako

absolwent Wydziału Form Przemysłowych krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych początkowo pracował w wyuczonym zawodzie, nie tylko prywatnie interesował się historią, ale i osobiście wziął czynny udział w jej tworzeniu. Plastyk działał bowiem aktywnie w antykomunistycznej opozycji – początkowo legalnie, a później w podziemnych strukturach „Solidarności”. Z zamiłowania bibliofil (specjalność: marynistyka), założył i przez lata prowadził

antykwiariat „Galicja” przy ul. Łobzowskiej. Była to jedna z nielegalnych skrzynek kontaktowych krakowskiej opozycji. Rapalski współpracował również z krakowskim środowiskiem kombatanckim. W latach 2000-2013 był dyrektorem krakowskiego Muzeum Armii Krajowej, instytucji kultury Miasta Krakowa i województwa małopolskiego doprowadzając do gruntownego wyremontowania poaustriackiego budynku fortecznego oraz przygotowania

nowoczesnej ekspozycji na temat Polskiego Państwa Podziemnego, a szczególnie jego siły zbrojnej – Armii Krajowej.

■ **Tadeusz Roman (1921-1997)**

■ **Kwatera A-IV, rząd zachodni, miejsce 9**

Pochodził z Rzepiennika Strzyżewskiego, a w czasie wojny pracował jako robotnik leśny w powiecie tarnowskim. Pod pseudonimem „Trzmieł” włączył się do konspiracji niepodległościowej w ramach Związku Walki Zbrojnej (później AK) w tuchowskiej placówce o kryptonimie „Teresa”. Latem 1944 r., w ramach akcji „Burza”, Tadeusz Roman otrzymał przydział do 3. kompanii „Regina” I Batalionu „Barbara” 16. Pułku Piechoty AK, z którym przeszedł cały szlak bojowy. Po wojnie kształcił się w Tuchowie, a następnie wyjechał do Katowic, później do Krakowa. W 1954 r. ukończył Wydział Rolny UJ, a po powrocie ze stażu naukowego w USA, zatrudnił się w Centralnym Laboratorium Przemysłu Tytoniowego, aby w 1970 r. zostać jego dyrektorem. Nie zaniebýwał dalszego rozwoju naukowego zajmując się badawczo uprawami tytoniu – w 1983 r. został mianowany profesorem zwyczajnym. Reprezentował Polskę na forum Światowej Organizacji Tytoniowej Coresta. Profesor Tadeusz Roman został uhonorowany licznymi odznaczeniami państwowymi, resortowymi i kombatanckimi (wśród tych ostatnich były to: Krzyż AK, Krzyż Partyzancki i dwukrotnie Medal Wojska).

■ **Janina Serafin-Dobrowolska (1920-1999)**

■ **Kwatera II, rząd 8, miejsce 2**

Pochodząca z Brzeżan w Ziemi Tarnopolskiej – obecnie Ukraina – Janina Serafin w latach 30. XX w. była aktywną działaczką harcerską. Na rok przed wybuchem wojny podjęła stu-

dia w warszawskiej Szkole Nauk Politycznych. Okres okupacji Janina Serafin spędziła w Krakowie, działając w nielegalnych strukturach harcerskich a także w Narodowej Organizacji Wojskowej, a następnie w Armii Krajowej. Oficjalnie ukończyła kursy handlowy i biurowo-

ści, nielegalnie pod pseudonimem „Ina” odbyła kompleksowe szkolenie sanitariuszki. Konspiratorka podjęła także studia farmaceutyczne na podziemnym Uniwersytecie Jagiellońskim. W okresie Polski Ludowej Janina Serafin-Dobrowolska pracowała aż do emerytury w zawodzie farmaceutki.

■ **Bartłomiej Sobol (1977-1998)**

■ **Kwatera C-LXXII, rząd zachodni, miejsce 8**
Bartłomiej Sobol liczył niespełna 22 lata, gdy nagła śmierć przerwała jego wspaniale zapowiadającą się karierę sportową. Należał do Autonomicznej Sekcji Kolarskiej KS Cracovia. Bartłomiej Sobol był uznawany za jednego z najlepszych w Krakowie zawodników w kategorii kolarstwa górskiego cross-country. Niestety, 24 kwietnia 1998 r., w trakcie powrotu z treningu do domu, jadąc ul. Księcia Józefa został potrącony w pobliżu skrzyżowania z ul. Mirowską przez poloneza. Bartłomiej Sobol zmarł w szpitalu w godzinach porannych następnego dnia po wypadku. W miejscu tragicznego zdarzenia ustawiono początkowo dREW-

niany krzyż, a następnie – istniejącą do tej pory – niewielką kamienną kapliczkę, na której wyryto sentencję zawierającą m.in. słowa: „umilkł

szum roweru, zgasło młode życie”. Można je odnaleźć również wypisane na batowickiej mogile Bartłomieja Sobola. Upamiętnieniem dla przedwcześnie zmarłego sportowca były memoriały jego imienia oraz nazwa jednego ze stowarzyszeń sportowych.

■ **Józef Stefan Szmid (1920-1990)**

■ **Kwatera H-CXLIII, rząd zachodni, miejsce 11**

Zmarły pochodził z Tarnowa, z zawodu był lekarzem. W czasie II wojny światowej Józef Szmid działał w konspiracji posługując się następującymi pseudonimami: „Rączy”, „Stefan”, „Szymon”, „Józek”, „Łucja”, „Żmija” i „Znoja”. Był porucznikiem Armii Krajowej, a następnie działaczem antykomunistycznego Zrzeszenia

Wolność i Niezawisłość. Za działalność w WiN na terenie Podkarpacia jako kierownik operacyjny a następnie szef łączności, Szmid został skazany w 1947 r. na karę śmierci, zamienioną później na więzienie. Osadzony w zakładach we Wronkach a następnie w Lesznie, zwolniony w 1956 r. Związał się z Krakowem, pracował jako lekarz m.in. w Collegium Medicum.

■ Andrzej Zaucha (1949-1991)

■ Kwatera A5A, rząd 7, miejsce 8

Nieopodal kaplicy cmentarnej od strony ulicy Reduta, w środku cmentarnej kwatery, znajduje się mogiła tragicznie zmarłego muzyka-samouka. Andrzej Zaucha urodził się oraz zmarł w Krakowie, a jego różnorodny dorobek artystyczny uznać należy za znaczący. Zaucha zasłynął z przebojowych a zarazem niebanalnych muzycznie piosenek popularnych w latach 80. XX w., jednak znany był również jako wokalista i perkusista w licznych formacjach jazzowych

i rockowych. Muzyk współpracował z tak uznanymi osobistościami, jak m.in. Michał Urbaniak, Tomasz Stańko, czy też krakowski gitarzysta Jarosław Śmietana. Zaucha posiadał niewątpliwie talent sceniczny, co wielokrot-

nie udowodnił występując także jako aktor i artysta kabaretowy. Andrzej Zaucha zginął w tragicznych okolicznościach w pobliżu krakowskiego Teatru STU. Sprawa śmiertelnego postrzelenia piosenkarza odbiła się szerokim echem nie tylko wśród mieszkańców Krakowa.

■ Tytułem podsumowania

Przygotowując biogramy do niniejszego wydawnictwa początkowo skupiłem się na osobach zasłużonych znanych mi weteranów działań II wojny światowej. Niejednokrotnie uczestniczyłem w pogrzebach kombatanckich żołnierzy Armii Krajowej, a także innych formacji wojskowych. Przygotowywałem też spacer tematyczne związane z żołnierzami Polskiego Państwa Podziemnego oraz powstańcami warszawskimi. W trakcie moich prac nad biogramami rozszerzyłem jednak spektrum poszukiwań, otwierając się szczególnie na przedstawicieli rozmaitych instytucji i przedsiębiorstw, często już nieistniejących. Starłem się, aby zebrane tutaj opisy konkretnych postaci cechowały się możliwie dużym

róznicowaniem. Znaleźli się tutaj przedstawiciele rozmaitych profesji, ludzie przynależni do jednej, a czasem kilku epok historycznych. Niestety, czasami brakowało mi źródeł, aby w sposób bardziej pełny opisać poszczególne osoby. Dziękując Szanownym Państwu Radnym Dzielnicy III Prądnik Czerwony za zaproszenie do współpracy, chciałbym kontynuować podjęte dzieło, aby móc opowiedzieć swoją uzupełniać, wydobywając kolejne biografie, bardziej niż bardzo warte wspomnienia. Wiadomości o zmarłych są zazwyczaj rozproszone. Teraz, mając w ręku niniejszy zeszyt i posługując się mapą cmentarnych kwater, możemy być bardziej świadomi jako goście cmentarza Batowickiego.

Artur Jachna

fot.: archiwum własne redakcji